

DECIZIA CIVILA NR.

Ședința publică din 23 martie 2011

PREȘEDINTE :

JUDECĂTOR :

JUDECĂTOR:

GREFIER:

S-a luat în examinare recursul declarat de pârâta recurentă Direcția Generală a Finanțelor Publice Caraș-Severin împotriva sentinței civile nr. x/15.10.2010 pronunțată de Tribunalul Caraș-Severin în dosar nr. x/115/2010 în contradictoriu cu reclamanta intimată S.C. x S.R.L. x, având ca obiect, excepție nelegalitate act administrativ.

Mersul dezbaterilor și concluziile părților au fost consemnate în încheierea de ședință din data de 16 martie 2011 care face integrantă din prezenta decizie.

CURTEA

Deliberând asupra prezentului recurs, constată;

Prin acțiunea înregistrată pe rolul Tribunalului Caras Severin sub nr. x/115/12.03.2010. reclamanta S.C. „x” S.R.L. a formulat contestație împotriva deciziei nr. x/22.02.2010 emisă de Ministerul Finanțelor Publice prin Direcția Generală a Finanțelor Publice Caras - Severin, solicitând instanței următoarele:

anularea deciziei nr. x/22.02.2010 emisă de pârâatul Ministerul Finanțelor Publice - Direcția Generală a Finanțelor Publice Caras - Severin;
admiterea contestației nr. x/30.12.2009 formulată de reclamantă împotriva deciziei de modificare a bazei de impunere nr. x/09.12.2009 și a raportului de inspecție fiscală nr. x/09.12.2009;

- anularea parțială a deciziei de modificare a bazei de impunere nr. x/09.12.2009 și a raportului de inspecție fiscală nr. x/09.12.2009 privind obligațiile fiscale suplimentare de plată stabilite de inspecția fiscală emisă de organele de control fiscal din cadrul Direcției Generale a Finanțelor Publice Caras -Severin - Activitatea de Inspecție Fiscală, cu referire doar la rambursarea TVA - ului în sumă de x lei;

-obligarea pârâtelui la rambursarea T.V.A.-ului în sumă de x lei aferent achiziționării imobilului pensiune turistică.

În motivare, reclamanta arată că prin raportul de inspecție fiscală nr. x/09.12.2009, ca urmare a verificărilor efectuate în perioada 23.11.2009 -09.12.2009, în baza adresei nr. x/27.10.2009 emisă de Administrația Finanțelor Publice x și înregistrată la A.I.F. x sub nr. x/28,10.2009, prin care s-a solicitat soluționarea decontului de T.V.A. cu opțiunea de „rambursare” a soldului cu suma negativă a T.V.A. aferent iunii septembrie 2009, nu s-a acordat societății reclamante dreptul de deducere aferent facturii nr. x/27.04.2009. pentru suma de x lei, organele fiscale considerând că nu sunt îndeplinite condițiile și formalitățile de exercitare a dreptului de deducere, TVA - ul solicitat la rambursare fiind diminuat cu această sumă.

Reclamanta menționează că, în realitate, suma de x lei este TVA - ul aferent achiziționării unui bun imobil - pensiune turistică din x, str. x DNx. Achiziția s-a realizat ca urmare a unei vânzări silite publice și s-a finalizat prin actul de adjudecare încheiat în 12 mai 2009. Prin contestația înregistrată la organele de control fiscal sub nr. x/30.12.2009, reclamanta a

solicitat anularea parțială a actelor administrative contestate, doar cu privire la rambursarea TVA - ului în sumă de x lei, iar pârâtul prin decizia nr. x/22.02.2010 a respins contestația, motivând, în special, că reclamanta „nu dispune de imobilul în cauză ca și un proprietar” și că nu s-a făcut dovada că ar intenționa să folosească pensiunea turistică în vederea realizării de operațiuni taxabile.

Menționează că a dobândit și proprietatea terenului potrivit actului de adjudecare din 12.02.2010 din cadrul dosarului execuțional nr. x/2009 de pe rolul B.E.J. x.

Totodată, reclamanta menționează că, în timp ce prin răspunsul și motivarea dată în cadrul deciziei nr. x/12.10.2009 se susține de către organele fiscale că transferul dreptului de proprietate a operat de la data emiterii și întocmirii actului de adjudecare, organele fiscale revin în cadrul Raportului nr. x/09.12.2009 cât și a deciziei care face obiectul prezentei contestații și consideră că nu s-a realizat? transferul dreptului de proprietate asupra imobilului în discuție, din moment coproprietarul construcției nu deține și proprietatea terenului de sub pensiune.

Mai mult decât atât, se pare că prin decizia ce face obiectul contestației de față, organele fiscale revin și nu mai consideră un motiv întemeiat respingerea pe faptul că această clădire nu a fost înscrisă în cartea funciară.

În aceste condiții, reclamanta consideră că organele fiscale, în dorința aprigă de a nu acorda ce se cuvine acestuia, fac o gravă confuzie între noțiuni juridice, mai mult, ajung chiar la interpretări de lege.

Reclamanta arată și faptul că se află în plină procedură de înscriere în cartea funciară a dreptului de proprietate asupra pensiunii turistice, dar legea fiscală nu.-imune ca și condiție pentru rambursarea TVA - ului o astfel de procedură.

O altă motivare a organelor de control, considerată nejustificată de către S.C. „x” S.R.L., este aceea că „reclamanta nu face dovada că această achiziție este destinată utilizării în folosul de operațiuni taxabile și că este efectuată; în beneficiul său; nu există în perioada verificată, indicii privind intenția de a desfășura o activitate economică”. Această motivație este considerată total falsă de către reclamantă, din moment ce este fără echivoc că imobilul a fost preluat cu destinația pensiune turistică, această destinație nefiind schimbată.

În concluzie, reclamanta consideră că îndeplinește toate condițiile impuse de lege pentru a i se rambursa TVA-ul în sumă de x lei, aferent achiziționării pensiunii turistice, astfel: este pe deplin proprietară în baza actului de adjudecare încheiat în data de 12 mai 2009; s-a plătit în integralitate factura nr. x/ 27.04.2009; transferul dreptului de proprietate s-a realizat potrivit dispozițiilor art. 516-518 Cod procedură civilă raportate la art. 166 Cod procedură fiscală în momentul încheierii actului de adjudecare, moment în care a avut ioc faptul generator, potrivit art. 145 Cod fiscal și TVA - ul a devenit exigibil; achiziționarea imobilului a fost evidențiată în contabilitatea societății, face obiectul plății impozitelor

și taxelor locale și obiectul procedurii de înscriere în cartea funciară; înscrierea în cartea funciară a dreptului de proprietate a imobilului nu face obiectul decalaf-opozabilității față de terți și nu pentru valabilitatea transferului dreptului de proprietate; niciuna din legile române în vigoare nu prevăd ca obligă proprietarul construcției să dețină și proprietatea terenului; pensiunea turistică a fost achiziționată pentru acest scop și reclamanta a făcut dovada intenției de a o utiliza potrivit destinației și scopului său; legea nu obligă ca în momentul achiziționării sau în timpul controlului să desfășoare astfel de operațiuni taxabile, ci pentru viitor.

În drept, invocă prevederile art. 218 alin. 2 Cod procedură fiscală raportat la art. 8 și următoarele din Legea nr. 554/2004.

Pârâta Direcția Generală a Finanțelor Publice Caras Severin a depus întâmpinare,

prin care a solicitat respingerea acțiunii reclamantei, ca neîntemeiată.

În motivare, pârâta arată că societatea contestată nu dispune de imobilul în cauză ca și un proprietar, deoarece nu deține sub nicio formă, respectiv proprietate, închiriere, servitute etc, terenul pe care este construită această pensiune. Mai mult decât atât, însăși

contestatoarea motivează imposibilitatea de a intra în incinta pensiunii, prin faptul că nu deține încă terenul de sub aceasta, demonstrând, astfel, că nici nu a desfășurat activitate economică, pentru perioada verificată.

Argumentul contestatoarei cu privire la faptul că „legea nu obligă ca în momentul achiziționării sau în timpul controlului să desfășoare astfel de operațiuni taxabile, ci pentru viitor, este considerat de către pârât ca neîntemeiat, întrucât, atât pentru perioada verificată, cât și ulterior acesteia, contestatoarea nu a prezentat dovezi care să susțină că a desfășurat, precum și intenția de a desfășura activitate economică, care să dea naștere la activități taxabile.

Referitor la argumentul societății cu privire la faptul că organele fiscale se contrazic prin documentele emise și anume, decizia nr. x/12.10.2009, respectiv decizia de modificare a bazei de impunere nr. x/09.12.2009 și raportul de inspecție fiscală nr. x/09.12.2009, nu poate fi reținut în susținerea cauzei întrucât la emiterea actelor menționate s-au avut în vedere acte și fapte desfășurate în perioade diferite, cu date și elemente diferite. Pârâta menționează că, în mod corect și legal nu au acordat drept de deducere a taxei pe valoarea adăugată, în sumă de x lei, aferentă facturii fiscale de executare silită nr. x/27.04.2009, întrucât până la data de 30.04.2009 transferul dreptului de proprietate asupra bunului imobil nu a fost realizat.

în apărare, invocă prevederile art. 115 Cod procedură civilă.

Prin sentința civilă nr. x/15.10.2010. pronunțată în dosar nr. x/115/2010. Tribunalul Caras Severin:

a admis în parte acțiunea formulată de către reclamanta S.C. „x” S.R.L. în contradictoriu cu pârâtul Ministerul Finanțelor Publice - Direcția Generală a Finanțelor Publice Caras Severin.

a anulat dispoziția nr. x/22.02.2010, emisă de pârât.

a anulat în parte raportul de inspecție fiscală nr. x/09.12.2009 și decizia de impunere nr. x/09.12.2009 și obligă pârâta să ramburseze reclamantei suma de x lei cu titlu de T.V.A.

a obligat pârâtul, față de reclamantă, la plata sumei de x lei, cu titlu de cheltuieli de judecată.

Din analiza materialului probator, administrat în prezenta cauză, instanța de fond a reținut următoarele:

Prin acțiunea formulată reclamanta solicită anularea dispoziției nr. 9/22.02.2010 și anularea, parțială, a raportului de inspecție fiscală nr. 4676/09.12.2009 și a deciziei de impunere nr. 883/09.12.2009 și obligarea pârâtei la rambursarea TVA în sumă de 92.940,97 lei.

Raportul de inspecție fiscală a fost întocmit ca urmare a verificării solicitării de rambursare a T.V.A. soldului sumei negative înscrisă în decontul de T.V.A. aferent lunii septembrie 2009 (fila 26-37 dosar).

în baza acestui raporta fost emisă decizia de impunere nr. x/09.12.2009 privind obligațiile fiscale suplimentare de plată (fila 19-21 dosar).

Reclamanta a formulat contestație împotriva actelor administrativ - fiscale mai sus menționate, contestație pe care pârâta a respins-o în baza deciziei nr. x/22.02.2010 (fila 11-17 dosar), decizie contestată de reclamantă, care a solicitat și anularea acesteia (fila 11-17 dosar).

în motivarea soluției de respingem, pârâta a avut în vedere faptul că reclamanta nu dispune de imobilul achiziționat (pensiune turistică) ca și un bun proprietar deoarece nu deține sub nicio formă terenul pe care este construită pensiunea, precum și faptul că nu rezultă că bunul adjudecat a fost destinat utilizării în folosul operațiunilor sale taxabile.

în cauză au fost administrate probe, constând în înscrisuri și expertiză contabilă judiciară, efectuată de expertul contabil x.

Tribunalul a constatat că soluționarea litigiului dedus judecătii implică soluționarea problemei privind existența dreptului reclamantei de a deduce taxa pe valoarea adăugată evidențiată în factura fiscală de executare silită nr. v, x/27.04.2009 (fila 47 dosar), în fapt,

tribunalul a reținut că reclamanta a achiziționat un imobil - pensiune-turistică, în urma unei licitații publice, prețul achitat fiind de x lei și TVA în sumă de x lei, întocmindu-se factura fiscală de executare silită nr., x/27.04.2009 (fila 47 dosar). Ulterior a fost întocmit actul de adjudecare din data de 12.05.2009 (fila 16 dosar).

Reclamanta a solicitat rambursarea soldului sumei negative de TVA înscrisă în decontul de TVA aferent lunii septembrie 2009, însă pârâta, în urma verificării solicitării de restituire, a constatat că aceasta nu îndeplinește condițiile de rambursare a T.V.A.

Potrivit art. 145 alin. 1 din Codul fiscal, dreptul de deducere a T.V.A. ia naștere în momentul în care taxa devine exigibilă.

Aliniatul 2 stipulează dreptul de deducere al T.V.A. pentru situația în care bunurile achiziționate sunt destinate utilizării în folosul operațiunilor taxabile, iar alin. 1 al art. 155 prevede că pentru exercitarea dreptului de deducere al T.V.A. aferent bunurilor livrate, persoana impozabilă trebuie să justifice acest drept cu factura fiscală care trebuie să cuprindă informațiile prevăzute la art. 155 alin. 5 Cod fiscal.

În speța de față, tribunalul apreciază că reclamanta îndeplinește condițiile stipulate în Codul fiscal cu privire la dreptul de a deduce T.V.A.

Astfel, factura fiscală de executare silită (fila 47 dosar) este întocmită cu respectarea dispozițiilor art. 155 alin. 5 Cod fiscal.

Existența facturii fiscale, care conține informațiile prevăzute de art. 155 alin. 5, reprezintă condiția cerută de dispozițiile art. 146 alin. 1 lit. a Cod fiscal pentru exercitarea dreptului de deducere a T.V.A.

Susținerea/motivația pârâtei referitoare la faptul că reclamanta nu a făcut dovada că imobilul adjudecat a fost destinat utilizării în folosul operațiunilor taxabile, întrucât aceasta nu dispune de imobilul în cauză ca un bun proprietar, nedeținând terenul pe care este situat imobilul, urmează a fi înlăturată, ca neîntemeiată, având în vedere următoarele:

Din mențiunile actului constitutiv și actului adițional (fila 55-58 dosar) rezultă că societatea reclamantă are ca obiect de activitate, stabilit prin statutul societății, activități aferente turismului (mijloace de cazare, restaurante, baruri), pentru care a achiziționat imobilul pensiune turistică păstrând această destinație.

Un alt indiciu, în dovedirea intenției reclamantei în menținerea destinației inițiale a imobilului achiziționat, îl constituie contractul de închiriere nr. 127/16.11.2009 (fila 48-51 dosar).

Cu privire la susținerea pârâtei referitoare la faptul că reclamanta nu dispune de imobilul pensiune ca și un bun proprietar, tribunalul constată că, potrivit dispozițiilor art. 480 Cod civil, dreptul de proprietate, care este un drept real, are ca atribute dreptul de posesie, dreptul de folosință și dreptul de dispoziție. Ca atare; faptul că reclamanta nu deținea dreptul de proprietate asupra terenului nu are relevanță asupra exercitării atributelor dreptului său de proprietate asupra imobilului adjudecat.

Concluzia formulată în raportul de expertiză întocmit în cauză (fila 101-106 dosar) vine, de asemenea, în susținerea existenței dreptului reclamantei de deducere a T.V.A. în sumă de 92.940,97 lei; pe cale de consecință, tribunalul apreciază ca fiind întemeiată acțiunea reclamantei privind rambursarea T.V.A.

Cu privire la cererea de acordare a cheltuielilor de judecată, tribunalul a admis, în parte, cheltuielile de judecată, reprezentând onorariu avocațial, onorariu expertiză și taxe de timbru, obligând pârâta, față de reclamantă, la plata sumei de x lei, constând în x lei onorariu expert, x lei taxe judiciare și x lei onorariu avocat, pentru următoarele considerente:

Potrivit dispozițiilor art. 274 Cod procedură civilă, tribunalul, reținând culpa pârâtei față de reclamantă, a acordat cheltuielile de judecată. În temeiul dispozițiilor art 274 alin. 3 Cod procedură civilă, instanța a redus onorariul de avocat de la suma de x lei la suma de x lei, în raport de valoare pricinii și munca îndeplinită de avocat.

Astfel, la diminuarea cuantumului onorariului de avocat, instanța a avut în vedere complexitatea cauzei, timpul și volumul activității prestate, natura și dificultatea cauzei.

Tribunalul a reținut că diminuarea onorariului, este în concordanță cu jurisprudența

Curtii Europene a Drepturilor Omului, aceasta considerând, cu privire la rambursarea cheltuielilor de judecată, în care sunt cuprinse și onorariile avocațiale, că „acestea urmează să fie recuperate de partea care a câștigat procesul, numai în măsura în care constituie cheltuieli necesare, care au fost în mod real făcute, în Urnita unui quantum rezonabil, având în vedere rolul judecătorului în desfășurarea procesului, care îi oferă posibilitatea unei imagini de ansamblu asupra complexității cauzei și muncii depuse de avocat (cauza Nielsen și Johnsen împotriva Norvegiei, cauza Sabau și Pârcălab împotriva României, cauza Almeida, Garretși alții contra Portugaliei).

Față de considerentele de fapt și de drept mai sus enunțate, în temeiul art. 18 din Legea nr. 554/2004, tribunalul a admis în parte, acțiunea formulată de către reclamanta S.C. „x” S.R.L. în contradictoriu cu pârâțul Ministerul Finanțelor Publice - Direcția Generală a Finanțelor Publice Caras - Severin; a anulat dispoziția nr. x/22.02.2010, emisă de pârât; a anulat, în parte, raportul de inspecție fiscală nr. x/09.12.2009 și decizia de impunere nr. x/09.12.2009 și a obligat pârâțul să ramburseze reclamantei T.V.A. în quantum x lei.

împotriva acestei hotărâri a declarat recurs pârâta recurentă Direcția Generală a Finanțelor Publice Caras - Sa var in. solicitând a admiterea recursului,

modificarea sentinței atacate, în sensul respingerii acțiunii reclamantei ca neîntemeiată.

În motivarea recursului pârâta recurentă arată că prin decizia de impunere privind obligațiile fiscale suplimentare nr. x/09.12.2009, care are la bază constatările din Raportul de inspecție fiscală nr.x/09.12.2009 s-a stabilit că reclamanta datorează bugetului de stat suma de x lei reprezentând taxa pe valoare adăugată suplimentară de plată. Organele de inspecție fiscală au efectuat verificarea ca urmare a solicitării societății privind rambursarea soldului sumei negative de taxa pe valoarea adăugată înscrisă în Decontul de TVA aferent lunii septembrie 2009, în sumă de x lei. Perioada verificată de către organele de inspecție fiscală a fost 01.05.009-30.09.2009.

Prin Decizia de impunere privind obligațiile fiscale suplimentare de plată stabilite de inspecția fiscală nr.x/09.12.2009, emisă în baza Raportului de inspecție fiscală nr.x/09.12.2009, la pct. 2.2.1 „Soluționarea decontului de taxa pe valoarea adăugată cu sume negative cu opțiune de rambursare” organele de inspecție fiscală au evidențiat taxa pe valoarea adăugată solicitată la rambursare în sumă de x lei, taxa pe valoarea adăugată stabilită suplimentar de plată în sumă de x lei; taxa pe valoarea adăugată respinsă la rambursare în sumă de x lei, taxa pe valoarea adăugată suplimentar și rămasă de plată în sumă de x lei și au calculat majorări de întârziere în sumă de x lei, aferente taxei pe valoarea adăugată suplimentară și rămasă de plată; iar, prin contestația formulată SC x. SRL a solicitat anularea parțială a deciziei, pentru suma de x lei, respinsă la rambursare.

În urma verificării, organele de inspecție fiscală au constatat că, reclamanta a dedus taxa pe valoarea adăugată aferentă facturii fiscale de executare silită sena: nr.x/27.04.2009 emisă de C.E.J.C.A. Timișoara Birou Executor Judecătoresc „x”, în valoare de x lei cu un TVA aferent de x lei, reprezentând achiziția unei construcții tip Pensiune Turistică. Actul de adjudecare în dosarul nr.x/12.05.2009 a fost întocmit în data de 12 mai 2009, în care s-a precizat că pensiunea turistică adjudecată prin executare silită „formează o proprietate distinctă de sol fiind edificată pe terenul proprietatea lui x”.

Organele de inspecție fiscală au stabilit, pentru perioada verificată, că reclamanta nu își poate exercita dreptul de deducere a taxei pe valoarea adăugată, în sumă de x lei, aferentă facturii fiscale de executare silită x nr.x/27.04.2009 emisă de C.E.J.C.A. Timișoara Birou Executor Judecătoresc x, având în vedere că: actul de adjudecare și factura de executare silită sunt întocmite înainte de îndeplinirea condițiilor legale privind dreptul de proprietate asupra unui imobil; terenul nu este proprietatea sa; nu are loc o livrare de bunuri deoarece nu s-a realizat transferul dreptului de proprietate; faptul generator nu intervine deoarece nu sunt îndeplinite formalitățile legale pentru transferul titlului de proprietate; nu este fapt generator nu putem vorbi despre exigibilitate; nu se race dovada că această achiziție este destinată utilizării în folosul de operațiuni taxabile și că este efectuată în beneficiul său; nu există, în perioada verificată, indicii privind intenția de a desfășura o activitate economică; această

tranzacție nu este înscrisă în cartea funciară; nu a dobândit încă dreptul de a dispune de imobilul cumpărat ca un proprietar și nu face dovada că a intrat în posesia acestui imobil.

Organele de inspecție fiscală în mod legal nu au acceptat deductibilitatea TVA ie x lei .fiind încălcate de către reclamanta în acest caz prevederile art.128 alin.(1), alin.(3) litb), art. 134 A1 alin. (3), **art. 145** alin.(2), **art. 146** alin.(1) din Lege/a,; nr.571/2003 privind Codul fiscal, cu modificările și completările ulterioare.

Se că în cuprinsul Raportului de inspecție fiscală nr. 4676/09.12.2009,./ organele de inspecție fiscală menționează că, taxa pe valoarea adăugată în suma de 92.941 lei, aferentă facturii fiscale de executare silită nr.x/27.04.2009, a fost solicitată fa rambursare și prin Decontul cu opțiune de rambursare a soldului sumei negative a taxei pe valoarea adăugată aferent lunii aprilie 2009. în urma soluționării Decontul cu opțiune de rambursare a soldului sumei negative a taxei pe valoarea adăugată aferent lunii aprilie 2009, organele de inspecție fiscală nu au acordat drept de deducere a taxei pe valoarea adăugată aferentă facturii.

Potrivit textelor legale incidente, reprezintă livrare de bunuri transferul dreptului de a dispune de bunuri ca și proprietar, precum și transferul dreptului de proprietate asupra bunurilor, în urma -executării silit, iar potrivit legiitorului construcția este definită ca fiind orice structură fixată în sau pe pământ. Din actul de adjudecare in dosarul nr. x/2009 întocmit în data de 12.05.2009,rezultă faptul că pensiunea turistică formează o proprietate distinctă de sol fiind edificată pe terenul proprietatea lui x, iar din cuprinsul Raportului de inspecție fiscală nr. x/09.12.2009 arăta că, organele de inspecție fiscală, au solicitat, în conformitate cu prevederile art.57 din O.G. nr.92/2003 privind Codul de procedură fiscală, republicată, cu modificările și completările ulterioare, o cercetare la fața locului dar, "nu s-a putut intra în incinta acestei pensiuni cu o persoană autorizată a SC x SRL, motivându-se că încă nu deține terenul de sub aceasta și nu poate intra acolo, putând fi doar vizualizată și mai mult în acel spațiu se desfășura activitate de către altcineva". Astfel reclamanta nu dispune de imobilul în cauză (pensiune turistică) ca și un proprietar, deoarece nu deține sub nici o formă, respectiv proprietate, închiriere, servitute etc, terenul pe care este construită această pensiune, însăși aceasta motivează imposibilitatea de a intra în incinta pensiunii prin faptul că nu deține încă terenul de sub aceasta, demonstrând astfel, că nici nu a desfășurat activitate economică, pentru perioada verificată.

Pentru perioada verificată: 01.05.2009 - 30.09.2009, nu rezultă că bunul imobil achiziționat de către SC x SRL a fost destinat utilizării în folosul operațiunilor sale taxabile, iar din Raportul de inspecție fiscală nr.x/09.12.2009 la capitolul „Discuția finală”, societatea contestatoare, se arată că în perioada verificată nu a angajat cheltuieli și nu a generat venituri.

Deși, prin contestația formulată reclamanta a susținut că, prin prezentarea contractului de închiriere nr. x16.11.2009, facturii nr.x/02.12.2009și chitanței de avans nr.x/02.12.2009. a făcut dovada faptului că intenționează să folosească pensiunea turistică potrivit scopului ei și pentru a realiza operațiuni taxabile, aceste documente sunt ulterioare perioadei verificate (01.05.2009 - 30.09.2009) și mai mult decât atât, operațiunea

de închiriere de bunuri imobile este prin efectul legii o operațiune scutită de TVA fără drept de deducere, ori contestatoarea facturează închirierea ca fiind o operațiune taxabilă - necunoscându-se dacă a și optat pentru taxarea acestei operațiuni conform prevederilor legale, fapt ce arată că reclamanta nu a demonstrat că imobilul în discuție va fi folosit pentru operațiuni care dau drept de deducere.

Referitor la argumentul societății cu privire la faptul că, organele fiscale se contrazic prin documentele emise și anume, Decizia nr. x/12.10.2009, respectiv Decizia de modificare a bazei de impunere nr.x/09.12.2009 și Raportul de inspecție fiscală nr. x/09.12.2009, nu poate fi reținut în susținerea cauzei întrucât la emiterea actelor menționate s-au avut în vedere acte și fapte desfășurate în perioade diferite (perioada verificată: 01.11.2007 - 30.04.2009, respectiv perioada verificată: 01.05.2009 - 30,09.2009), cu date și elemente diferite.

Referitor la copia Procesului verbal de licitație publică imobiliară întocmit în data de 11.01.2010, dată cu îndeplinirea procedurii prevăzute la art.206 alin. (1) lrt_ e); din O.G.

nr.92/2003 privind Codul de procedură fiscală, cu modificările și completările ulterioare, precum și copia Actului de adjudecare întocmit în data de 12.02.2010 (nelegalizat) transmis Serviciului Soluționare Contestații cu adresa nr. x/12.02.2010, înregistrat la D.G.F.P. Caraș-Severin sub nr.x/15.02.2010, pârâta arată că acestea nu pot fi reținute în soluționarea cauzei, fiind ulterioare perioadei verificate, respectiv 01.05.2009 - 30.09.2009.

Se mai arată că reclamanta a mai fost supusă unei inspecții fiscale care s-a finalizat prin Raportul de inspecție fiscală nr.x/28.07.2009, în care s-au constatat, de asemenea deficiente, fiind emisă Decizia de impunere privind obligațiile fiscale; suplimentare de plată stabilite de inspecția fiscală nr.x/28.07.2009, prin care față¹ de suma solicitată la rambursare de x lei au respins la rambursare suma de x lei și au aprobat rambursarea; pentru suma de x lei iar prin contestația formulată reclamanta a solicitat anularea parțială a deciziei, respectiv pentru suma de x lei.

Verificarea s-a efectuat în baza adresei nr.x/25.05.2009 emisă de A.F.P. x prin care s-a solicitat soluționarea decontului cu obiecțiuni de rambursare a soldului sumei negative a taxei pe valoare adăugată aferentă lunii aprilie 2009, înregistrat sub nr.2109, pentru suma de x lei. Perioada verificată este 01.11.2007-30.04.2009, iar taxa pe valoarea adăugată de rambursat provine din achiziția unui imobil și aprovizionarea cu materiale.

În urma verificării, organele de inspecție fiscală au constatat că reclamanta a achiziționat cu factura fiscală de executare silită seria x NR.x/27.04.2009 emisă de CEJCA. Timișoara Biroul Executor Judecătoresc x pentru furnizor debitor SC x SRL x un imobil tip pensiune turistică, construcție în regim P+M, situate în x, x, zona x în valoare totală de x lei cu taxa pe valoarea adăugată aferentă în sumă de x lei.

La data controlului organele de inspecție fiscală au constatat că, reclamanta nu deține toate documentele care să arate faptul că imobilul a fost înregistrat la Cartea Funciară conform art.134 ind. 1 alin. 3 din Legea nr.571/2003 privind Codul fiscal considerând astfel că nu au fost îndeplinite formalitățile legale pentru exercitarea dreptului de deducere a pentru suma de x lei, taxa pe valoarea adăugată solicitată la rambursare fiind diminuată cu aceasta suma.

De asemenea organele de inspecție fiscală au arătat faptul că la data controlului nu a fost finalizată executarea silită, respectiv imobilul nu a fost preluat de SC x SRL, acesta fiind utilizat de SC x SRL.

Prin contestația formulată și depusă la DG.F.P. reclamanta a susținut că după întocmirea facturii nr.x/27.04.2009, în valoare totală de x lei și achitarea acesteia, s-a întocmit Actul de adjudecare din data de 12.05.2009 care reprezintă titlu de proprietate conform art.516 alin. 1 pct.8 și pct.9 din Codul Procedura civilă, iar prin întocmirea și achitarea facturii nr.x/27.04.2009 aceasta a realizat și transferul titlului de proprietate.

Organele de inspecție fiscală au constatat că reclamanta a dedus taxa pe valoare adăugată în sumă de x lei aferentă facturii fiscale de executare silită seria x

NR.x/27.04.2009 emisă de CEJCA. Timișoara Biroul Executor Judecătoresc x pentru furnizor debitor SC x SRL x reprezentând imobil tip pensiune turistică, construcție în rșgînR P+M, situate în x, x, zona în valoare totală de x cu taxa pe valoarea adăugată aferentă în suma de x lei. S-a constatat că în data de 27.04.2008 CEJCA Timișoara Biroul Executor Judecătoresc x pentru furnizor debitor SC x SRL a emis factura de executare silită nr. x/27.04.2009 către SC x SRL reprezentând imobil pensiune turistică.

S-a susținut că reclamanta în motivarea contestației formulată a depus Actul de adjudecare încheiat în 12.05.2009, susținând astfel că acesta, în conformitate cu art.516 alin. 1, pct.8 și pct.9 din Codul de procedură civilă reprezintă titlu de proprietate.

Organele de inspecție fiscală au constatat că, transferul dreptului de proprietate asupra imobilului de la SC x SRL prin CEJCA x la SC x SRL nu s-a realizat în perioada de verificare (01.11.2007-30.04.2009), întrucât Actul de adjudecare care reprezintă titlul de proprietate a fost încheiat în luna mai 2009, transferul dreptului de proprietate operând de la aceasta dată, iar factura imobilului s-a realizat în luna aprilie 2009.

Se arată că faptul generator intervine la data la care sunt îndeplinite formalitățile legale pentru transferul titlului de proprietate de la vizator la comparator, formalități care nu au fost îndeplinite la data de 30.04.2009.

Se arată că majorările de întârziere aferente TVA în sumă de lei.au fost calculate în mod corect și legal potrivit prevederilor art. 120 alin.2 din O.G. 92/2003 privind Codul de procedură fiscală.

Reclamanta intimată **S.C. x S.R.L. x** a depus la dosar întâmpinare, prin care a solicitat respingerea recursului ca nefondat și menținerea ca temeinică și legală a hotărârii atacate.

În motivarea întâmpinării reclamanta intimată S.C. x S.R.L. x arată că recursul declarat de Direcția Generală a Finanțelor Publice Caraș-Severin este nemotivat în drept și în fapt, nefiind îndeplinite condițiile art.302 ind. 1 alin.1 litc Cod procedură civilă, astfel că solicită admiterea excepției nulității recursului ca nemotivat, invocând în acest sens decizia civilă nr. x/1999 a Curții de Apel București, Secția a IV-a care a reținut că: „Sanctiunea nulității recursului nu intervine doar în situația în care motivarea cererii lipsește cu desăvârșire, ci și atunci când recurentul nu indică niciunul din cazurile de casare prevăzute de art.304 Cod procedură civilă, mărginindu-se să reia susținerile și apărările formulate în fazele procesuale anterioare și a căror încadrare într-unui din motivele de casare prevăzute de lege este imposibilă.”

Reclamanta intimată arată că nu există nici cea mai mică legătură între proprietatea terenului și proprietatea clădirii, cele două noțiuni fiind de netăgăduit două chestiuni total diferite, iar chiar în situația în care nu ar deține terenul de sub pensiune, nu se poate vorbi de faptul că nu este proprietara clădirii, existând în drept situația clădirii proprietatea unei persoane pe terenul proprietatea alteia. A dobândit și proprietatea terenului potrivit actului de adjudecare din 12.02.2010 emis în cadrul dosarului execuțional nr.x2009 de pe rolul B.E.J. x, dar nu este relevant acest aspect de deținere a proprietății sau sub orice altă formă a terenului de sub pensiune, din moment ce este solicitată rambursarea TVA-ului aferent achiziționării clădirii și nu a terenului. Simpla exercitare de către o persoană a unora dintre atributele dreptului de proprietate sau a tuturor acestora nu este de natură să confere acelei persoane calitatea de proprietar și nici să golească de conținut dreptul de proprietate aparținând altei persoane, acesta fiind un drept nelimitat în timp și durează atât timp cât există bunul care face obiectul său, drept care nu se pierde prin neuz, adică prin neexercitare, condiții în care noi suntem pe deplin proprietari, chiar și în situația în care nu ar înțelege să se folosească de bunul respectiv, iar prin aplicarea art.134 ind. 1 alin.3 Cod Fiscal se impune rambursarea TVA-ului aferent achiziționării imobilului pensiune turistică în sumă de x lei.

Se arată că potrivit art.515 și art.518 Cod Procedură Civilă coroborat cu art. 166 Cod Procedură Fiscală și art.134 ind. 1 alin.3 Cod Fiscal, transferul dreptului de proprietate asupra unui imobil dobândit în urma unei vânzări silită are loc în momentul întocmirii actului de adjudecare, în speță în data de 12.05.2009, iar raportat la art.128, art.134 ind. 1 și art.134 Ind. 2 Cod fiscal, faptul generator a intervenit de la data transferului dreptului de proprietate de la vânzător la cumpărător, adică 12.05.2009, iar exigibilitatea taxei a intervenit de la data la care are loc faptul generator - tot 12.05.2009, chestiuni de drept fiscal ce au fost confirmate și de expertiza efectuată în cauză.

Se arată că înscrierea în cartea funciară nu are nicio legătură cu transferul efectiv al dreptului de proprietate, ci doar reprezintă opozabilitatea față de terți, iar dreptul de proprietate se înscrie în cartea funciară „pe baza actului prin care s-a constituit sau s-a transmis în mod valabil dreptul”, iar dreptul de proprietate care provine din vânzare silită este opozabil față de terți și fără înscrierea în cartea funciară.

Se arată că în cadrul unei executări silită singurele formalități legale și obligatorii pentru transferul dreptului de proprietate s-au îndeplinit în totalitate și acestea sunt; executarea silită și adjudecarea clădirii de către un participant, întocmirea și achitarea facturii nr.x.04.2009, întocmirea procesului-verbal * de licitație emis de către Biroul Executorului Judecătoresc x, întocmirea și realizarea transferului dreptului de proprietate prin actul de adjudecare încheiat în 12 mai 2009.

Se susține că imobilul a fost preluat cu destinația de pensiune turistică, destinație ce nu a fost schimbată; domeniul de activitate prevăzut de lege pentru a desfășura astfel de operațiuni este prevăzut de statutul societății ca și obiect de activitate (CAEN 5533 -alte mijloace de cazare, CAEN 5530 - restaurante, CAEN 5540 - baruri); există contract de

închiriere nr. x/16.11.2009, factura nr.x/02.12.2009 și chitanța de avans nr.x/02.12.2009, care fac dovada faptului că intenționează să folosească pensiunea turistică potrivit cu scopul ei și pentru a realiza operațiuni taxabile; iar art. 145 alin,2 Cod fiscal prevede că orice persoană Impozabilă are dreptul să deducă taxa aferentă achizițiilor, dacă acestea sunt destinate utilizării de operațiuni taxabile, deci pentru viitor.

Reclamanta intimată mai arată că recurenta nu a făcut nici cea mai mică referire la expertiza din domeniul fiscal care a fost efectuată în cauză și în care un expert în domeniu și-a exprimat opinia în favoarea rambursării de T.V.A., considerând că îndeplinește toate cerințele și condițiile legale pentru realizarea acestei operațiuni. Atât actele emise de către D.G.F.P. Caraș-Severin și contestate cât și apărările acesteia, interpretările sale proprii s-au efectuat de către recurentă cu încălcarea principiilor de drept unde legea nu distinge, nici noi nu trebuie să distingem (ubi lex non distinguit, nec nos distinguere debemus) și legea trebuie interpretată în sensul aplicării ei. nu în cel al neaplicării ei (actus interpretandus est potius ut valeat quam ut pereat).

Analizând actele dosarului, criticile recurente prin prisma dispozițiilor art. 304 din Codul de procedură civilă și examinând cauza sub toate aspectele, conform art. 304¹ din Codul de procedură civilă, **Curtea de Apel constată următoarele:**

Cu privire la obiectul litigiului. Curtea constată că în prezenta cauză, reclamanta . S.C. „x” S.R.L. a contestat legalitatea actului prin care pârâta Direcția Generală a Finanțelor Publice Caras Severin a refuzat reclamantei deducerea taxei pe valoarea adăugată în cuantum de x lei - taxă aferentă achiziționării unui bun imobil -pensiune turistică din localitatea x, str. x, județ xerin.

Direcția Generală a Finanțelor Publice Caras Severin a refuzat deducerea taxei pe considerentul că societatea contestatoare nu dispune de imobilul în cauză ca și un proprietar, deoarece nu deține sub nicio formă, respectiv proprietate, închiriere, servitute etc, terenul pe care este construită această pensiune.

În al doilea rând, pârâta a susținut că *reclamanta nu face dovada că această achiziție este destinată utilizării în folosul de operațiuni taxabile și că este efectuată în beneficiul său; nu există în perioada verificată, indicii în faot.* Curtea constată că prin actul de adjudecare încheiat în data de 12 mai 2009 în dosarul execuțional nr. 303/2009 de pe rolul B.E.J. x s-a constatat adjudecarea de către reclamanta S.C. x” S.R.L. a imobilului pensiune turistică din localitatea x, str. x, județ x.

Reclamanta S.C. „x” S.R.L. a plătit prețul aferent imobilului adjudecat în cadrul procedurii de executare silită conform facturii nr. x/ 27.04.2009. Reclamanta a solicitat rambursarea soldului sumei negative de TVA înscrisă în decontul de TVA aferent lunii septembrie 2009, însă pârâta, în urma verificării solicitării de restituire, a constatat că aceasta nu îndeplinește condițiile de rambursare a T.V.A. deoarece reclamanta „*nu dispune de imobilul în cauză ca și un proprietar*” și că nu s-a făcut dovada că ar intenționa să folosească pensiunea turistică în vederea realizării de operațiuni taxabile.

Cu privire la dispozițiile legale incidente în cauză, Curtea observă că, potrivit art.145 alin. 1 si alin.2 lit. a) din Legea nr. 571/2003 privind Codul fiscal, cu modificările si completările ulterioare prevede cu privire la sfera de aplicare a dreptului de deducere:

(1) *Dreptul de deducere ia naștere la momentul exigibilității taxei*

(2) *Orice persoană impozabilă are dreptul să deducă taxa aferentă achizițiilor, dacă acestea sunt destinate utilizării în folosul următoarelor operațiuni:*

a) *operațiuni taxabile”;*

Totodată, conform art. 128 alin. 1 din Codul fiscal, „*este considerată livrare de bunuri transferul dreptului de a dispune de bunuri ca și un proprietar.*”

De asemenea, potrivit art. 128 alin. 3 lit. b) din Codul fiscal, *următoarele operapuni sunt considerate, de asemenea, livrări de bunuri, în sensul afin. (1):*

b) *transferul dreptului de proprietate asupra bunurilor, în urma executării silit;*”

În raport cu aceste reglementări, Curtea reamintește că reclamanta a dobândit imobilul în litigiu în temeiul unui act de adjudecare încheiat de un executor judecătoresc

Curtea precizează că, potrivit dispozițiilor art. 516 punctul 8 Cod de procedură civilă,

„actul de adjudecare este titlu de proprietate și..., pentru adjudecarea, constituie titlu executoriu împotriva debitorului, dacă imobilul se află în posesiunea acestuia din urmă, sau împotriva oricărei persoane care are în posesiune ori deține în fapt, fără niciun titlu, imobilul adjudecat.

Potrivit art. 518 alin. 1 Cod de procedură civilă, „prin actul de adjudecare proprietatea imobilului sau, după caz, un alt drept real care a făcut obiectul urmăririi silite se transmite de la debitor la adjudecator. De la această dată adjudecatorul are dreptul la fructe și venituri, datorează dobânzile până la plata integrală a prețului și suportă toate sarcinile imobilului”.

De asemenea, potrivit art. 518 alin. 2 Cod de procedură civilă, prin efectele întabularii, «adjudecatorul dobândește dreptul de a dispune de imobilul cumpărat, potrivit regulilor de carte funciară.

În raport cu aceste reglementări, Curtea reține că efectul adjudecării de către reclamantă a imobilului respectiv constă în dobândirea dreptului de proprietate asupra acestui imobil.

În acest context, este lipsit de relevanță faptul că reclamanta nu este proprietara terenului pe care este amplasată construcția adjudecată, terenul și construcția fiind două bunuri distincte, susceptibile de a fi în proprietatea unor persoane diferite.

Totodată, faptul că reclamanta nu are acces în incinta construcției la un moment dat nu poate afecta existența dreptului de proprietate, întrucât dreptul de proprietate nu se stinge prin neuz, iar folosința bunului este numai una din; prerogativele dreptului de proprietate.

Dacă nu ar fi așa și dacă - astfel cum susțin organele fiscale - calitatea de proprietar este condiționată de calitatea de posesor de fapt al unui imobil - ar însemna că în cazul pierderii folosinței bunului, reclamanta nu ar mai datora nici impozitul pe clădire (în calitate de proprietar), iar organele fiscale ar trebui să recupereze acest impozit de la posesorul de fapt al imobilului.

În acest context, Curtea subliniază că se impune diferențierea clară a unei stări de fapt de o stare de drept. Astfel, proprietatea este dreptul ce permite titularului să exercite anumite prerogative asupra unui bun, în timp ce exercitarea efectivă (în fapt) a acestor prerogative nu este obligatorie, iar neexercitarea lor de către proprietar nu este sancționată de lege cu pierderea dreptului de proprietate.

Totodată, deposedarea în fapt a proprietarului de către o altă persoană nu echivalează cu pierderea proprietății.

De aceea, având în vedere că actul de adjudecare atestă că reclamanta este proprietara construcției în litigiu, Curtea reține că nefiind relevantă imposibilitatea faptică a reclamantei de a pătrunde în imobil la data efectuării controlului de către pârâtă.

Din acest punct de vedere, Curtea reține că și în materia TVA, taxa este datorată, respectiv este deductibilă la momentul dobândirii imobilului, iar transferul dreptului de proprietate asupra bunurilor, în urma executării silite - transfer care s-a realizat, în speță, prin actul de adjudecare încheiat în data de 12 mai 2009 în dosarul execuției oral nr. x/2009 de pe rolul B.E.J x - constituie o livrare de bunuri, în sensul art. art. 128 alin. 3 lit. b) din Codul fiscal.

Prin urmare, acest motiv de refuz de deducere a TVA aferentă acestei achiziții nu este întemeiat.

Cu privire la faptul că reclamanta nu a făcut dovada că ar intenționa să folosească pensiunea turistică în vederea realizării de operațiuni taxabile. Curtea reamintește că, potrivit art. 145 alin. 2 lit. a) din Codul fiscal, „orice persoană impozabilă are dreptul să deducă taxa aferentă achizițiilor, dacă acestea sunt destinate utilizării în folosul următoarelor operațiuni: a) operațiuni taxabile”;

În legătură cu dispozițiile art. 145 alin. 2 Cod fiscal, Curtea reține că această dispoziție legală impunea condiția, pentru obținerea deducerii taxei de către persoana impozabilă solicitantă, ca operațiunile pentru care se solicită deducerea să vizeze bunurile sau serviciile care „sunt destinate utilizării în folosul operațiunilor și/sau el; taxabile”. ^vȘf S

Utilizarea expresiei „destinate utilizării în folosul...” implică faptul că serviciile⁷ - respectiv serviciile sau bunurile pentru care s-a plătit taxa solicitată a fi dedusă - trebuie să fie

apte să aducă un avantaj în legătură cu operațiunile care formează obiectul de activitate al persoanei solicitante.

Curtea subliniază în acest context că legea se referă la bunuri sau servicii care „sunt destinate utilizării...”, ceea ce implică intenția persoanei de a utiliza serviciile respective în folosul operațiunilor sale taxabile, iar nu obligativitatea utilizării lor în acest scop. Așadar, legea nu face referire la servicii sau bunuri care au fost achiziționate „în folosul operațiunilor sale taxabile”, ci care „sunt destinate utilizării în folosul operațiunilor sale taxabile”, ideea de destinație vizând scopul pentru care s-a făcut achiziția bunului sau serviciului, iar nu destinația efectivă ulterioară, care poate fi modificată.

De aceea, o achiziție de bunuri sau servicii ar trebui să beneficieze de deducerea TVA chiar dacă bunul sau serviciul respectiv nu mai fost utilizat ulterior în folosul operațiunilor taxabile ale persoanei solicitante, dacă a fost destinat inițial să servească acestui scop.

Cum această distincție - între destinația inițială și cea dată ulterior serviciului sau bunului astfel achiziționat - este dificilă din punct de vedere legal, întrucât implică o investigare a scopurilor operațiunilor economice, scopuri care nu sunt relevate de acte juridice, fiind consecința unor conjuncturi economice considerate favorabile la un moment dat, dar care se pot schimba radical într-un timp scurt - instanța consideră că este suficientă, pentru a se recunoaște deducerea - dovedirea unei legături între obiectul de activitate al persoanei solicitante a taxei și bunul sau serviciul achiziționat și pentru care se solicită deducerea TVA.

În acest sens, Curtea consideră că persoana impozabilă are în principiu libertatea de a evalua dacă anumite bunuri sau servicii sunt „în folosul” activității sale economice. Chiar dacă imperativul respectării legii se întinde și asupra modului în care sunt efectuate astfel de achiziții, organele fiscale au obligația de a respecta libertatea contribuabilului de a efectua astfel de achiziții.

Din acest punct de vedere trebuie evaluată și necesitatea achiziționării de bunuri sau servicii pentru care ulterior se solicită deducerea TVA.

Caracterul relativ al „folosului” previzionat implică faptul că un contribuabil poate avea reprezentarea că o anumită cheltuială de acest gen este necesară, în timp de organul fiscal, instanța sau un alt contribuabil să nu o considere astfel. De asemenea, o achiziție de bunuri sau servicii poate să pară necesară la un moment dat, pentru ca ulterior să fie considerată ca non-necesară sau excesivă chiar de către același contribuabil.

Curtea subliniază, totodată, imposibilitatea de a evalua necesitatea unei astfel de cheltuieli numai prin prisma rezultatului pozitiv obținut în urma acesteia. Multitudinea factorilor economici implicați poate determina o lipsă de eficacitate a unei astfel de achiziții indiferent de calitatea serviciului de care a beneficiat. Instanța subliniază că obținerea de profit este scopul oricărui contribuabil comerciant, însă necesitatea unei achiziții de bunuri sau servicii nu poate fi evaluată numai în funcție de realizarea sau creșterea profitului.

Curtea subliniază ceea ce a arătat anterior, și anume că o operațiune taxabilă determină plata TVA indiferent dacă a adus vreun avantaj economic beneficiarului serviciului.

În acest context, interpretarea noțiunii, „sunt destinate utilizării în folosul operapunilor sale taxabile” nu trebuie să se transforme într-o interdicție pentru contribuabil de a efectua astfel de achiziții pe considerentul că i s-ar refuza * ulterior deducerea TVA deoarece bunul sau serviciul nu a fost util activității sale economice.

Plecând de la aceste premise teoretice, Curtea observă că în speță, pârâta a susținut că reclamanta nu a făcut dovada că ar intenționa să folosească pensiunea turistică în vederea realizării de operațiuni taxabile, întrucât atât pentru perioada verificată, cât și ulterior acesteia, contestatoarea nu a prezentat dovezi care să susțină că a desfășurat, precum și intenția de a desfășura activitate economică, care să dea naștere la activități taxabile.

Din mențiunile actului constitutiv și actului adițional (fila 55-58 dosarul Tribunalului Caras Severin) Curtea constată că societatea reclamantă are ca obiect de activitate, stabilit prin statutul societății, activități aferente turismului (mijloace de cazare, restaurante, baruri), considerent pentru care Curtea reține că aceasta a achiziționat imobilul pensiune turistică

păstrând această destinație.

Curtea constată că în perioada supusă verificării (mai-septembrie 2009), pensiunea turistică nu a fost exploatată în mod direct de reclamantă și nici închiriată. Cu toate acestea, anterior efectuării controlului pârâtei, reclamanta a încheiat contractul de închiriere nr. x/16.11.2009 (fila 48-51 dosarul Tribunalului Caras Severin), astfel încât nu se poate reține lipsa oricărui indiciu asupra scopului în " vederea căruia a fost achiziționată pensiunea.

Date fiind aceste aspecte, Curtea nu consideră relevant faptul că reclamanta nu a exploatat imobilul după data adjudecării, luând în considerare că exploatarea unei. pensiuni, fie direct, fie prin închiriere, poate presupune o serie de investiții și lucrări, iar oportunitatea efectuării lor rămâne la aprecierea exclusivă a operatorului economic, iar organul fiscal nu îl poate obliga să obțină profit sau să deruleze orice activitate economică, indiferent de consecințe.

Prin urmare, Curtea constată că pensiunea a fost achiziționată de reclamantă în scopul operațiunilor sale taxabile, scop atestat de obiectul societății și de specificul acestei construcții, precum și de închirierea sa ia 5 luni de la achiziție, perioadă pe care Curtea nu o poate considera excesivă, date fiind dificultățile inerente activității turistice.

în consecință. Curtea va respinge ca nefondat, în temeiul art 312 al. 1 Cod de Procedură Civilă, recursul formulat de pârâta Direcția Sanitară Veterinară și pentru Siguranța Alimentelor Caras Severin împotriva sentinței civile_ nr._x/1.10.2010. pronunțată de Tribunalul Caras Severin fh dosar nr. x/290/2010.

Având în vedere dispozițiile art. 274 alin. 1 Cod de Procedură Civilă, conform cărora *.partea care_..cade în pretențiuni va fi obligată, la cerere, să plătească cheltuielile de judecată"*, ținând seama că s-a constatat caracterul nefondat al recursului pârâtei, Curtea va obliga pârâta recurentă Direcția Generală a Finanțelor Publice Caras Severin la plata cheltuielilor judiciare efectuate de reclamantă în recurs, respectiv la plata sumei de x RON, constând în onorariul de avocat.

**PENTRU ACESTE
MOTIVE IN
NUMELE LEGII
DECIDE:**

Respinge recursul formulat de pârâta Direcția Generală a Finanțelor Publice Caraș-Severin împotriva sentinței civile nr. x/15.10.2010 pronunțată de Tribunalul Caraș-Severin în dosar nr. x/115/2010.

Obligă pârâta la plata către intimata reclamantă a sumei de x RON, cu titlu de cheltuieli de judecată în recurs. Irevocabilă.

Pronunțată în ședința publică din 23 martie 2011.